

Hoe de TKBN dit uit gedokterd heeft weten we niet maar op het moment dat wij er varen, is de scheepvaart voor de hele Moezel gestremd vanwege onderhoud aan de stuwen en sluizen. We hebben bijna geen schip gezien op enkele rondvaart boten na. Er heerst een extreem lage waterstand die één maal het schutten door een sluis onmogelijk maakt. Tijdens het aanmeren bij campings worden we gedwongen onze vol geladen boten hoog uit het water te tillen om beschadiging op de bazaltblokjes en beton te voorkomen. Het is steeds weer een uiterste krachtsinspanning die dankzij draagstokjes en draagbanden met 4 man/vrouw volbracht wordt. Per boot een kano karretje om op de kampeerplek aan te komen. Er is amper stroming. Voor ons ontbreekt een walploeg zodat we op ons zelf zijn aangewezen. Een kleine 210 km varen in 7 vaardagen.

Het wordt een briljant mooie tocht onder een bijna constant aanwezige zon soms verscholen achter een wolk. De avonden met kans op wat regen of onweer en 1 maal een wolkbreuk. De kleur van mijn armen getuigen van het mooie weer.

Deze voorvaargroep bestaat uit 7 mensen t.w Steven Halbertsma, Cees Hilhorst, Tjerk Terpstra, Jan Tjaling van der Wal, Valerie Welch, Maria Affourtit en Ton Affourtit.

De tocht begint in Merzig aan de Saar, waar we de eerste dag gebruikten om stroom afwaarts te varen tot de eerste stuw (14 km) en daarna terug stroom opwaarts. De tweede dag het zelfde ritueel nu stroom opwaarts (12 km).

De eerste dag leidt door een smalle zeer bochtige vallei met aan weerszijden bossen. De tweede dag leidt langs veel verkeerswegen en autobanen, een iets minder geslaagde route vanwege herrie. Op een zijrivier hebben we nog een tijd gespeeld met de stroomversnellingen en hier blijkt onze ware wildwater kanovaartster zeer bedreven in.

De maandag rijden we met autos naar de camping in Trier, zetten er onze tent op, selecteren onze bagage en brengen we de auto's naar Pommern (nabij Koblenz). Hier kunnen we nog net de trein halen om weer terug te reizen naar Trier. Ieder koopt een eigen kaartje, behalve ondergetekende. De trein staat klaar voor vertrek en ik kom er niet meer aan toe een kaartje uit de automaat te trekken. Onze conductrice deelt mee dat we al veel te veel betaald hebben en laat mij gratis reizen. Een dagkaartje voor een groep was veel goedkoper geweest maar daar hadden we gezien het korte tijdbestek geen tijd voor om dit te lezen bij een automaat. Wat je in de trein niet moet doen is water drinken uit een kan wanneer de trein net tot stilstand komt. Door de terugslag van de hard remmende wielen klots het water direct je neusgaten in en stroomt via je wangen rechtstreeks naar beneden, tot groot genoegen van je medepassagiers.

Op das Haupt Bahnhof van Trier uitgestapt en via het oude centrum naar de camping gelopen, al likkend aan ijsjes en de stad bekijkend.

Bij de tent aangekomen realiseren we ons dat het nu menens is. Alles moet in de boot passen. Dit is het begin van de echte trektocht. Wat niet in de boot past kan achter gelaten worden op de camping. Alles past.

Na een onrustige nacht vanwege verkeerslawaaï, begint het op dinsdag dan echt. Altijd eerst overdenken hoe we de boten heelhuids naar beneden krijgen. Rustig leggen we de boten klaar op de steiger, eventueel aan elkaar gebonden met een touwtje in het water en daarna stappen we één voor één in. Een heel goed principe dat de hele tocht door goed gewerkt heeft. Deze groep van ervaren mensen die hieraan deel neemt zijn snel op elkaar ingespeeld. Tillen met 4 mensen werkt erg goed en ook onze beide dames doen nu niet voor de heren onder. De karretjes zijn een must voor elke boot. Trier laten we achter ons en als snel maakt de Autobahn plaats voor eenvoudigere wegen, spoorbaantjes en wijnvelden, eindeloze groene wijnvelden in patronen op de berg geplakt. En bochten, eindeloos vele bochten die de route een bijzonder karakter geven.

De eerste stuw dient zich aan en hier functioneert niets meer. Dit wordt overdragen / overrijden. Het gaat erg makkelijk omdat het naar beneden gaat. Slechts 1 stuw, een dag later, kent een glijgoot die nog functioneert. Dit is een belevenis die je een keer gedaan moet hebben. Het gaat zo hard dat het meer op een kermis attractie lijkt. Cees ging als eerste en op 1 na volgen de anderen. In overige sluizen konden we worden geschut met Jan Tjaling aan de knoppen. Vervallen van 7 à 8 meter diep en deze pauzes zijn welkome leuke momenten in de tocht waarbij de geintjes er steevast bij horen.

We zien veel natuur. Langs de oever 9 hermelijntjes die een tijdlang met ons mee liepen, roofvogels, zwanen ouders met kroost en uiteraard vissen. Op een pauze plek voor de lunch wordt Cees tijdens de rust door een zwaan aangevallen en in z'n grote teen gebeten. Hij is door omstanders gewaarschuwd, heeft z'n ogen dicht en meende dat het een grapje was, nu niet dus. De reactie was wel vermakelijk om te zien. Kijk uit bij het brood bestellen in Punderich. De bakkersvrouw vraagt of je het brood gesneden wilt hebben. Als je dan ja zegt, snijdt ze

éénmaal het brood doormidden. Je zit dan met 2 halve broden, niets geen plakjes.

Lastig is op vele campings het gebruik van een sleutel voor alle voorzieningen. Valerie ondervindt hoe het is om een sleutel kwijt te raken, lastig. De avonden worden gevuld met wandelingetjes, café bezoeken of gewoon pratend bij de tent.

Steven, leider van de groep, schrijft ons in, zorgt voor korting, omdat wij “die Vorfahr Groupe” zijn, rekent af en onderhoudt het contact met de TKBN (Charles Fuss).
De tocht eindigt in Pommern en wordt op de zondagavond afgesloten met een diner bij Onkel Otto.

Gekampeerd is op de campings te: Merzig (Saar) , Trier, Klüssenrath, Bernkastel-Kues, Punderich*, Mesenich**, Pommern

*Dit is afwijkend van de grote groep. We hebben voor de kleinere camping gekozen omdat die ons mooier leek. Dit was ook het oorspronkelijk plan van Charles, echter de campingbaas heeft afgezegd voor de grote groep.

**Camping Senheim is door onze groep afgewezen omdat er ongelukkige plaatsen aan ons toegewezen werden en de indruk van de camping erg nederlands is, met vreselijke muziek op de toiletten. Daar was je ook zo weer weg (opzet ?). De camping in Mesenich kent totaal geen uitstap mogelijkheid, waardoor dit een moeilijke aangelegenheid wordt.

Vlak voor deze camping doet zich een merkwaardig voorval voor dat we 4 flessen witte wijn uitgereikt krijgen door een onbekende aan de kant van de oever. Ook kajakker. Ze hebben te veel ingekocht. Gratis en het smaakte heerlijk. Dat maken we niet elke dag mee.

Het leuke is dat je in de loop van deze 10 dagen met elkaar varen echt in gesprek komt en je kent elkaar redelijk. Het was dan ook een hele fijne periode en een tocht om niet snel weer te vergeten die volledig in harmonie gedaan is.

Ik dank alle mensen die mee geholpen hebben dit te organiseren en tot uitvoer te brengen.
Mijn kanogenoten in het bijzonder.

Ton Affourtit